

[Valdemar Thomsen.]

og hans nærmeste Medarbejdere i den Henseende er indstillede, men der er heldigvis mange Tegn paa, at fordomsfrie Arbejderrepræsentanter er klar over, at de gamle økonomiske Dogmer, som maaske var rigtige i længst forsvundne Tider, da det kneb med at fremskaffe det nødvendige til Livets Ophold, nu, da der kan produceres i Overflod, maa kasseres. Forbrug vil blive Fremtidens Løsen, men Forudsætningen for, at det kan blive Tilfældet, er naturligvis, at Fordelingen bringes i Orden, saa at de brede Lag i Befolkningen faar den nødvendige Købekraft. Som Fod i Hose maa det være, at Løn i Stedet for Lediggang og Understøttelse til Arbejdere, at Indtægt i Stedet for Underskud til Landbruget netop betinger en saadan Købekraft, der staar i Forhold til Produktionsmulighederne. Og her maa det jo erindres, at Forbruget aldrig bliver større, end Købekraften tillader, der er Grænsen.

Nu faar vi se, om det virkelig, som Regeringspressen har antydnet, er et Systemskifte, der har fundet Sted, om det er forudseende Statsmænd med Evne til at gøre Tidens Gerning, eller det er smaa, klasseprægede Personer, der staar for Styret. Nu vil det vise sig, om man forstaar, at det er gennem Samarbejde mellem de værdiskabende Kræfter, at de rige Muligheder, som vi har, kan udnyttes. I den Henseende er der — det tror jeg nok, jeg har Lov til at sige — ikke alene en Gradsforskel, men en Væsensforskel mellem Det frie Folkeparti og de gamle Oppositionspartier. Vi er nemlig bestemt imod den Tendens, der gaar ud paa at trykke Arbejdere og lige stillede ned i økonomisk daarlige Kaar, imod det netop af den Grund, som det ærede Medlem Hr. Steen nylig har fremhævet som det Syn, Landbrugsminister Pehrsson i Sverige har. Det er vi imod; under de forhaandenværende Muligheder er det ikke alene moralsk forkasteligt, men da er det ogsaa i høj Grad økonomisk uklogt at trykke Arbejderne ned i slette Kaar.

Men lige saa klart burde det være, forekommer det mig, at Arbejderne og deres Regering ikke kan have Interesse i, at Landbruget holdes nede paa den Maade, som det er sket, uden Købeevne, uden Købekraft og uden Mulighed for at aftage den Produktion, som maa holdes i Gang, ogsaa for at de, som har Arbejde, vedblivende kan beholde det, for at de i Fremtiden kan blive Medaftagere af den Produktion, som er en Betingelse for, at ledige Hænder kan finde Beskæftigelse. Men Be-

tingelsen for, at det kan blive Tilfældet, er naturligvis, at Interessesfællesskabet mellem alle, der udfører et samfundsnyttigt Arbejde, erkendes, og naturligvis ogsaa, at man handler derefter.

I Sverige, hvor Arbejder og Bonde, som nu ofte nævnt, har fundet hinanden i et frugtbart politisk Arbejde, er den tvungne Arbejdsløshed praktisk talt forbi, idet der i Sverige kun er — det blev oplyst forleden i Radioen — 20 000, som ikke selv kan skaffe sig Beskæftigelse, og af de 20 000 er de 13 000 beskæftigede ved Nødhjælpsarbejde. Det skyldes vel ikke — jeg retter det Spørgsmaal til den højtærede Statsminister — den Omstændighed, at Sverige fører en Valutapolitik, der betinger rimelige Arbejdsvilkaar for alle? Desværre har det vel lange Udsigter, før Regeringen herhjemme bliver lige saa forstaaende som den svenske, og et stort Spørgsmaal er det, om den overhovedet bliver saa klog, medmindre Landbruget staar sammen og gennemtvinger den nødvendige Imødekommenhed.

I vor overorganiserede Tid — Erfaringen har lært os det — er det ikke nok at have Ret, man maa ogsaa have Vilje til at kæmpe for sin Ret. Som det er gaaet økonomisk for Landbruget nu gennem snart mange Aar, har det jo Gang paa Gang vist sig, at den organisationsmæssigt værgeløse uvægerligt bliver den lille i Kampen for Tilværelsen. Jævnbyrdighed derimod fører i første Omgang maaske til lidt Gnidning, men — det burde ogsaa Venstre have tænkt paa — i det lange Løb til Forhandling, til Samarbejde, i Regelen til Gavn for begge Parter. Ogsaa paa det Omraade maa der nu skabes Klarhed. Hvis ikke Regeringen, med den Magt og med det Ansvar, den staar med, lægger Forholdene saadan til Rette, at den enkelte Samfundsborger, hvad der maa være Idealet, faar en Løn, som staar i et rimeligt Forhold til den samfundsnyttige Indsats, der præsteres, ja, saa vil den selvfølgelig før eller senere, det er kun et Tidsspørgsmaal, møde et organiseret Landbrug til Kamp for dets Interesser.

Derom vidnede efter min Mening Bondetoget i Fjor, derom vidnede det store Bondestævne, som blev afholdt i Aar, og derom, vidnede for øvrigt ogsaa den Skræk, der blev lagt for Dagen af samtlige fire store Partier ved, at man gennem Radioraadet nægtede, at Stævnet i Rønge hos Knud Bach maatte blive transmitteret. Ja, det var i Parentes bemærket en Haan, der vil blive husket; den vil Tankerne ledes hen paa, hver Gang Radiofonien bliver misbrugt til ensidig